

Enric Estañol Prat va fundar ara fa trenta anys la gestoria Estañol: "La vaig inaugurar el 1970. Va ser la primera gestoria oficial de Puigcerdà, és a dir, la primera que era administrada per un professional membre del Col·legi Oficial de Gestors de Catalunya. Desgraciadament, però, l'intrusisme és encara freqüent a l'ofici i més encara a les petites poblacions com la nostra." La seva trajectòria professional l'ha convertit en una figura ben coneguda a la comarca, que actualment té uns 12.000 habitants fixos i uns 20.000 de flotants: "Ja porto molts anys d'ofici i molts dels meus clients van començar a ser-ho el mateix any que es va obrir la gestoria. Això crea un clima de confiança indubtable. Una població petita, però, té també un altre aspecte: mai no deixes de treballar perquè, quan surts al carrer i et trobes clients, sempre et fan preguntes relacionades amb la feina." Igualment durant aquest temps ha pogut comprovar l'evolució fiscal del país i de la professió: "Quan vaig engegar el negoci, els gestors bàsicament es dedicaven a portar a terme tramitacions burocràtiques i qüestions fiscals; aquestes segones eren menys nombroses perquè les lleis eren diferents. Una de les activitats més destacades era la matriculació de cotxes, ja que ens podia aportar un client fiscal. No hem d'oblidar que als setanta encara vivíem l'etapa del descobriment del cotxe utilitari, que es considerava un símbol de posició benestant. Durant aquest període, tota persona que tingués un cotxe de més de nou cavalls havia de presentar una declaració de renda a Hisenda i, per tant, gestionar la compra-venda de vehicles era una manera de poder captar possibles clients fiscals." En canvi, ara "la situació és totalment diferent perquè, cada vegada més, la nostra feina es concentra en l'assessorament i la supervisió. No obstant això, a comarques la situació ha evolucionat menys que a les grans ciutats. Nosaltres encara portem directament la comptabilitat de moltes empreses i també la declaració de renda de força persones. En aquest sentit, darrerament hi ha una tendència a canviar el nom tradicional de 'gestor' pel d'assessor", però a comarques continuem sent els gestors de tota la vida que ens encarreguem de temes molt diversos. Les causes que expliquen aquest canvi de nomenclatura són diverses: per una banda la nostra tasca ha variat i actualment gairebé no ens fem càrrec de la tramitació directa de papers administratius; cada cop més, la nostra feina és logística. També hi ha hagut una certa necessitat de canvi de qualificatiu per les connotacions que tenia la paraula 'gestor'."

Estañol Carrera Gestors s'ha anat expandint cap a altres poblacions de la zona: "Disposem també d'oficines a Bellver de Cerdanya, Alp i Llívia. Aquestes són més petites i gestionen diverses qüestions alhora. L'oficina de Puigcerdà es concentra en l'assessorament fiscal i laboral per a empreses i particulars i en la tramitació d'assegurances, perquè en som agents. També hi tenim una altra oficina que s'encarrega de les qüestions immobiliàries perquè jo sóc agent de la propietat. En aquesta oficina independent hi treballa la meva dona, Jovita Carrera, que també és gestora

però que ja no n'exerceix. Les altres oficines combinen totes aquestes vessants en un mateix establiment." L'interès de la família Estañol-Carrera pel món immobiliari també es reflecteix en l'oficina d'aquest sector que el seu fill Josep Anton té a Barcelona.

El futur de la societat el representa la seva filla Maite, estudiant de dret: "Estic a punt d'acabar la carrera. Compagino els meus estudis a la facultat amb un màster de comptabilitat i la col·laboració a l'oficina del meu germà." Quan se li demana quines són les diferències entre la generació de gestors del seu pare i la seva, es mostra contundent: "El punt més important de discrepància són els avenços tecnològics: molta gent de l'edat del meu pare té problemes per comprendre la necessitat d'adaptar-se a aquests canvis. El meu pare va creure des del principi en la informàtica i els primers ordinadors que es van instal·lar a casa són de l'any 1972. Des de llavors ha anant incorporant les noves tecnologies que fossin útils per a la nostra tasca, però, no obstant aquesta preocupació, ell mai s'ha vist amb cor d'usar-ne un." Enric Estañol ratifica que, efectivament, "pertanyem a una altra manera de viure. Jo vaig percebre que l'automatització dels processos seria molt beneficiosa per a la gestoria, però mai no m'he atrevit a utilitzar un ordinador." Deixant de banda aquestes petites diferències generacionals Maite Estañol Carrera té molt clar que "el meu pare m'ha obert el camí i jo tan sols he de seguir-lo."

La personalitat d'Enric Estañol s'escapa fàcilment de l'estereotip que qualifica els assessors de freds. És un home molt conscienciat tant dels problemes socials que afecten la seva comarca com de l'evolució que ha viscut la Cerdanya: "Afortunadament, l'atur és molt poc significatiu aquí, i això ha comportat una gran presència d'immigrants, sobretot de mà d'obra gallega que es dedica al sector de la construcció. La proximitat amb França ha possibilitat que la nostra àrea geogràfica fos més oberta que d'altres de les mateixes dimensions i ha propiciat una comparació amb la forma de vida de l'Estat veí. En aquest sentit, molt sovint els ciutadans comparen les fiscalitats francesa i espanyola i pensen que aquí no reben prou contrapartides en comparació a l'índex de fiscalitat a què estem sotmesos. No obstant això, hi ha àrees, com la qualitat de l'ensenyament, en què Espanya és menys competitiva." Finalment, parlant de la cobertura social dels ciutadans, hi ha una qüestió que el preocupa especialment: "Hi ha serveis que l'Administració hauria de preveure més eficaçment. A l'àrea de la Cerdanya les residències geriàtriques comporten un cost mensual tres vegades més elevat que una pensió mitjana. Això significa que la gent gran les està pagant amb els seus estalvis de tota la vida, però s'adonen de la incertesa de la seva situació quan se'ls acabin aquests diners. És una qüestió que em preocupa força perquè no observo que hi hagi mecanismes paral·lels per solucionar-la. Problemàtiques com aquesta em fan pensar que encara ens queda camí per recórrer per estar a l'alçada de l'altra vora de la frontera."

**“En una població petita
mai no deixes de
treballar perquè, quan
surts al carrer i et trobes
clients, sempre et fan
preguntes relacionades
amb la feina”**

Enric Estañol Prat i Maite Estañol Carrera

Puigcerdà (Cerdanya)